

[Anne Grete Holmsgård]

til håbet om, at det mister de nok ikke, de får nok lov til at beholde deres arbejde, og så spiser man dem af med den slags prognoser.

Man ønsker i virkeligheden at så splid i befolkningen. Man ønsker at så splid i lønarbejdergrupperne, og det er nøjagtig det samme, hr. Erhard Jakobsen gør heroppefra med sin demagogiske tale. Først kommer han med et regnestykke – som i øvrigt ikke er rigtigt – om, hvad man egentlig får, når man er på varig bistand. Derefter siger han: der er i tusindvis af andre danskere, der har det nøjagtig lige så dårligt, og de slider og slæber hver dag. Ja, de slider og slæber hver dag, men de, der er på bistandshjælp, har ikke bedt om at blive betalt for ikke at lave noget, og det har de arbejdsløse heller ikke. De er blevet smidt ud i den situation af et håbløst økonomisk system, et kapitalistisk system, som de partier derovre – og socialdemokratiet også – tror man kan rette op på, hvortil man så bruger nogle metoder med indkomspolitik og med erhvervsstøtteordninger i håb om, at det kan hjælpe. Selv om det ikke hjælper en snus, klynger man sig alligevel til, at det nok hjælper.

Hvad er effekten af det, hr. Erhard Jakobsen siger? Den er selvfølgelig, at folk hopper med på – i hvert tilfælde hopper nogle med på den – at det er uretfærdigt, at de folk, der ikke laver noget, de, der er på bistandshjælpen, skal have lige så meget som de, der er i arbejde. Man kører ud med en vogn, hvor det hedder: vi kører ud over afgrunden, hvis vi ikke foretager besparelser, og hvad vil det så betyde? Ja, det, de venstreorienterede partier vil – og det, socialdemokratiet vil, men nu snakker jeg kun for de venstreorienterede – er, at de vil tage bilen og huset fra den almindelige arbejder i Danmark.

Den kører man ud med som en hvid kamin, fordi man godt ved, den står på valg nu. Hvad er det for noget gas? Det, venstrefløjen vil, er, at vi vil fordele de ressourcer, der faktisk er i samfundet, lige. Vi vil fordele dem anderledes, end de bliver fordelt i dag, så mennesker virkelig værdsættes, så de virkelig er lige, så de ikke, som situationen er nu, bliver kørt ud over afgrunden. For det er jo det, der sker, når folk bliver kastet ud i arbejdsløshed og over på bistandshjælp, for de har ikke nogen som helst jordisk chance for at komme ind på arbejdsmarkedet igen med

den politik, der føres af den borgerlige regering, og det havde de heller ikke med den politik, der blev ført af socialdemokraterne med skiftende borgerlige flertal.

Det, der er interessant, er selvfølgelig: hvad vil socialdemokratiet? Hr. Anker Jørgensen har gjort rede for heroppe i en kort bemærkning i dag, hvorfor man stemmer nej til finansloven. Det, han sagde, var for det første: regeringen må skaffe orden i sit parlamentariske grundlag; kan den ikke det, så vil socialdemokraterne ikke redde finansloven. Det andet, han sagde, var: vi har ønsket at komme i forhandlinger med de borgerlige, men det har de ikke villet; vi har stillet nogle beskedne krav. Guderne skal vide, at de er beskedne, for det er i virkeligheden bare et spørgsmål om at føre tingenes tilstand tilbage til det, den var inden oktober 1983.

Jeg er selvfølgelig ikke ked af, at socialdemokratiet nu langt om længe har fundet ud af at sætte regeringen stolen for døren, men jeg er til gengæld temmelig sikker på, at socialdemokraterne er ret kede af det, de gør, for de har i virkeligheden ikke ønsket at udløse et valg. Der er ingen tvivl om, at det, de har ønsket, var at komme ind i en forhandlings-situation med den borgerlige regering og få nogle pip om, at der var muligheder for at genetablere det berømte samarbejde hen over midten. De er blevet fanget i deres eget spind, og det er en udvikling, man har kunnet se, lige siden den socialdemokratiske regering for godt og vel et år siden selv valgte at gå af uden et valg, valgte at opgive ævred og gå i opposition.

Man stemte jo for finansloven sidste år. Det var den finanslov, der indeholdt nøjagtig de værste besparelser, der er set i de sidste 10 år, 17 mia kr. i bruttobesparelser. Det var den finanslov, man stemte for sidste år. Jeg er da ikke så meget i tvivl om, hvorfor man gjorde det. Man var bange for at tage et valg, man var bange for at vælte regeringen umiddelbart efter, at man havde kastet tøjlerne selv. Og så havde man nogle naive forhåbninger om, at det for det første ville vise sig, at den borgerlige regering ikke var i stand til at regere uden om socialdemokratiet, og for det andet, at når først den borgerlige regerings politik begyndte at virke, så ville vælgerne strømme til socialdemokratiet igen. Den slags elendighedsteorier har venstrefløjen forkastet for længst; dem tror vi ikke på.